

[H. C. Toft.]

behandling her i salen; de hørte jo nærmest ikke hjemme her ved denne lejlighed, blev der sagt til mig.

Ja, jeg havde jo egentlig på baggrund af den tale for to år siden, måske naivt håbet på, at vi også kunne søge gennemført en politik med længere sigte end blot på dagen i dag og den nærmeste fremtid. Jeg kan godt sige, at jeg også nærrede forhåbninger herom på baggrund af de oplysninger, der står i den lille pjece, der hedder „Landbrugs problemer punkt for punkt“, udgivet af socialdemokratiets informationstjeneste, som blev udgivet i sommeren 1962, og hvor der bl. a. står, at det er sidste gang, man går med til en kortsigtet landbrugs-politik, uden at den har forbindelse med en langsigtet politik. Der står — jeg beder om tilladelse til at citere — på side 43 i dette lille skrift:

„Dansk landbrugs fremtid må bygge på helt andre overvejelser end de synspunkter, som ligger bag ved ordningerne fra 1961 og 1962, bl. a. må hele spørgsmålet om erhvervets struktur tages op til nøjere overvejelse. En langsigtet landbrugspolitik må derfor være en naturlig konsekvens af de senere års landbrugsdrøftelser.“

Ja, det var det ærede medlems udtalelser for to år siden og det, jeg fandt i dette lille skrift fra socialdemokratiets informations-tjeneste, der fik mig til at tro, at vi under behandlingen af landbrugslovforslagene i år kunne have opnået ændringer, således at vi også kunne gennemføre en mere langsigtet politik, men mere og mere tyder på, at der er udstedt en ordre fra LO til regeringspartierne om, at en lovgivning af tilsvarende art som lovgivningen af 1961 kunne godkendes af LO, at beløbsrammen ikke måtte ændres, og at ikke andet end netop dette måtte indblandes i lovgivningen, ligegyldigt om det så var fornuftigt eller ej. Sådan må vi i al fald opfatte det.

Udvalgsarbejdet indledtes med meddelelse om, sådan som det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen før sagde det, at beløbsrammen kunne der ikke rokkes ved, og der blev også tilføjet af formanden for udvalget, at strukturproblemer ikke kunne drøftes under udvalgsbehandlingen. Der var ingen muligheder for, at komme frem

ad denne vej, og hvorfor? Åbenbart fordi regeringen, både socialdemokratiet og det radikale venstre, havde skabt en sådan helhedsløsning, som LO ønskede det, og den kunne der ikke ændres i.

Vi ønskede en forbedret kornlov for både brødkorn og foderkorn. Vi blev afvist. Vi forsøgte, om det var muligt dog at bevare loven om foderkorn i dens nugældende skikkelse med månedlige tilskud til de såkaldte basispriser, for så, hvis jeg må blive i et sprog, som Jens Sønderup ville have ført, måtte vi prøve på at nøjes med de smuler, der kunne falde af. Også dette blev afvist af regeringspartierne. Og da vi ønskede at forbedre rapsloven for producenterne på en sådan måde, at det kunne komme til at dreje sig om en hævnning af prisen på margarine på knap 10 øre pr. kg, blev det omgående afvist, da det ville forøge beløbsrammen i opadgående retning.

Det er åbenbart, at når man ikke ville forhandle om så beskedne beløvsudvidelser, er det, fordi regeringen og dens partier også i år er bundet af indbyrdes aftaler og af en aftale, som er godkendt af den mægtigste organisation i Danmark, nemlig LO. Det er i al fald ikke de tre vise mænd, der ikke har kunnet godkende de her nævnte ændringer. Vi ved også, at de ikke på forhånd har godkendt regeringens helhedsløsning, men vi ved, at den er godkendt af LO, som jo efter eget sigende har opnået større resultater ved disse lovforslag, end de kunne have opnået ad normal vej.

Når den højtærede landbrugsminister i går i Aktuelt's mandagskronik mener, at det er økonomiministerens opfindelse, de tre vise mænd, der er grundlaget for helhedsløsningen, har det intet med virkeligheden at gøre. Det er jo LO, der har bestemt og også bestemt vilkårene for landbrugserhvervet ved godkendelse af disse tre landbrugslovforslag. Højtærede landbrugsminister, det er ikke nødvendigt for fremtiden at indkalde det radikale venstres hovedbestyrelse, hvis ministeren skulle blive i tvivl om sit partis politik. Ministeren kan, når man alligevel ønsker at rette sig efter LO's opfordringer, i fremtiden nøjes med at henvende sig til den adresse, han her har brugt, nemlig til Eiler Jensen på hans telefonnummer i LO. Derfra kan ministeren få direktiver, som ministeren kan bygge